

Foto: Pter Boer

‘Ik hoop niet dat ik ooit in een situatie beland waarin ik om euthanasie moet vragen.’

Dokter Keizer reflecteert

‘Ik ga liever gewoon dood.’

Bert Keizer (74) weet het zeker: er bestaat geen zalig nietsdoen. Sinds zijn pensionering werkt de filosoof en specialist ouderengeneeskunde voor Expertisecentrum Euthanasie. “Tegen patiënten van wie ik het verzoek kan inwilligen zeg ik: ‘Het spijt me dat u mij nodig heeft’.”

Nadat hij een patiënt met dementie in een verpleeghuis had bezocht, kreeg hij een telefoontje: de man was zojuist positief getest. Corona. Het was halverwege 2020 en de vrouw van Keizer onderging net een chemokuur. “Toen heb ik hem wel even flink geknepen, maar het liep goed af, eigenlijk ook voor de man in het verpleeghuis, die kort daarna op eigen kracht overleed. Een andere manier zou lastig geworden zijn. Het klassieke verhaal: patiënt, huisarts en familie schuiven de euthanasie voor zich uit. In dit geval wilde de dochter haar vader zo lang mogelijk uit het verpleeghuis houden, heel nobel, maar in de praktijk pakt het vaak verkeerd uit. Het thuisfront gaat volkomen stuk en de patiënt wordt te laat opgenomen waardoor de kans verkeken is dat hij nog een beetje kan aarden. Mensen denken dat het verpleeghuis de hel is, maar het is minder erg dan gedacht. Ik heb er vierendertig jaar met heel veel plezier gewerkt.”

Zelfdodingsmiddelen

In 2015 ging hij op 68-jarige leeftijd met pensioen, maar hele dagen thuiszitten, dat is niks voor Bert Keizer. “Ik wil bezig zijn. Mijn werk voor Expertisecentrum Euthanasie stelt mij in zekere zin ook een beetje gerust: de dood blijkt helemaal niet het allerergste. Mijn patiënten zijn er niet bang voor. Mensen vragen mij vaak: ‘Meneer Keizer, u wilt straks zeker zelf ook euthanasie?’ Niks hoor. Ik vind het bewonderingswaardig als iemand ervoor kiest, het vraagt om een soort dapperheid en een reflectie op het menselijk bestaan waar ik veel ontzag voor heb, maar ik hoop niet dat ik ooit in een situatie beland waarin ik om euthanasie moet vragen. Ik ga liever gewoon dood. Tegen patiënten van wie ik het verzoek kan inwilligen zeg ik: ‘Het spijt me dat u mij nodig heeft’. Een slecht sterfbed, dat zou ik erg vinden, daar ben ik heel bang voor. Als ik kanker krijg – liever niet – dan hoop ik dat er een arts is die mij helpt. Zelf spullen hamsteren vind ik niet nodig; ik heb geen zelfdodingsmiddelen in huis. Waarom zou ik? Ik heb alle vertrouwen in de Nederlandse arts.”

Hardnekkige mythe

Vandaag, 10 juni 2021, heeft hij zeven patiënten onder zijn hoede. Drie 80-plussers met stapeling van ouderdomsaandoeningen, een zestiger met psychisch lijden en twee patiënten met

dementie, waarvan de een wilsonbekwaam dreigt te worden. “Toen ik vroeg of hij euthanasie wilde, antwoordde hij: ‘Nee, nu niet, ik ga nog prima’. Zijn dochter zei: ‘Vader, je zegt steeds dat het nog niet zover is, maar vanochtend probeerde je met twee voeten in je trui te stappen’. Waarop vader boos reageerde: ‘Wil je me dood hebben!?’”. Het is een hardnekkige mythe dat iemand die dementeert zelf in de gaten heeft wanneer het niet meer gaat. Dementie is geen kanker, je hebt jezelf niet in de gaten, slechts een enkele uitzondering beseft dat hij een sukkel is geworden. Dat zijn de mazzelaars die de regie kunnen houden. Mijn advies is: laat het er niet op aankomen. Wie niet de hele rit wil uitzitten, moet er op tijd uitstappen. Dat vraagt veel van alle betrokkenen.”

‘Dementie is geen kanker; je hebt jezelf niet in de gaten.’

Sympathie

Expertisecentrum Euthanasie, dus ook Keizer, behandelt steeds vaker verzoeken op basis van een stapeling van ouderdomsaandoeningen. “Mensen die nog lang niet bij de finish zijn, niks levensbedreigends hebben en dood willen, dat is voor veel artsen te complex. Maar een negentigplusser die overal hulp bij nodig heeft, kan op mijn sympathie rekenen. Neem mevrouw S: doof, ziet erg slecht, artrose aan de heupen, beetje hartfalen, luchtwegproblemen en een hartritmestoornis. Door alle kwalen moest ze stoppen met haar vrijwilligerswerk in de kerk, afscheid nemen van het zangkoor en kon ze niet meer wandelen; allemaal dingen die ze zo graag deed. Ze dan maar eens goed gemutst te blijven. Omdat ze thuis vaak valt, moet ze naar het verpleeghuis en dat wil ze per se niet. Tien jaar geleden zouden we zeggen: pech, daar is de Euthanasiewet niet voor. Nu luisteren we naar je. Let wel, al ondergaat ze tien operaties, de kwalen van mevrouw S zijn onomkeerbaar. Dan mag je van mij zeggen: ik wil dit niet langer. Ik stapel makkelijk. Stapeling is [Lees verder op pagina 2 >](#)

> *vervolg interview* inmiddels een volstrekt legitiem onderdeel van de Nederlandse euthanasiepraktijk. De manier waarop we met de Wet toetsing levensbeëindiging op verzoek en hulp bij zelfdoding omgaan verandert met de tijd. Er melden zich steeds nieuwe categorieën waarvan we denken: 'Ja, u hebt gelijk, ook u komt voor euthanasie in aanmerking'. Ik vind dat niet kwalijk."

Doodsbang

Hij weet nog precies hoe zijn eerste euthanasietraject verliep. Het was 1985, Keizer werkte in het verpleeghuis en een van de bewoners, een oudere heer met longkanker, vroeg of hij hem wilde helpen met sterven. "Ik dacht: 'Lekker dit'. Hij zei: 'Dokter, dit is voor mij geen leven. Ik heb mij nog nooit oud gevoeld, maar nu ben ik uitgeput'. Typisch longkanker. Je bent volkomen gevloerd. Hij was ook nog eens ernstig diabeet en na de amputatie van zijn onderbenen zat hij in een rolstoel. Er was nog geen wet, het moest allemaal stiekem, maar dankzij de medicamenteuze handleiding van Pieter Admiraal wist je wel hoe je het netjes kon regelen. Ik vond een apotheker die de spullen wilde leveren en die bereid was om zijn mond te houden. Doodsbang was ik, niet voor de juridische consequenties, maar voor het feit dat ik het leven van een mens beëindigde. Daar lag ik wakker van. Op de doodsoorzaak-verklaring vulde ik 'longkanker' in."

Mijnenveld

Geen euthanasie die hem nu nog uit de slaap houdt. "Het is geen alles omverwerpende gebeurtenis meer. Niet omdat ik meer eelt op mijn ziel heb gekregen, elke euthanasie doet iets met je, maar als je ergens vaker mee te maken krijgt, word je

er vanzelf beter in om je te gedragen. Een co-assistent die voor het eerst een bevalling meemaakt, weet ook niet waar hij moet kijken. Expertisecentrum Euthanasie is natuurlijk een raar clubje. We doen vaak wat andere artsen zelden of nooit doen, waardoor een enorme concentratie van expertise is ontstaan. Tegen wil en dank. In het begin dachten we nog dat we onszelf overbodig konden maken, dat is van de baan. Er blijven artsen voor wie euthanasie een brug te ver is. Ik probeer jonge artsen er altijd bij te halen; wie een traject van dichtbij meemaakt, durft daarna wellicht eerder zelf de stap te zetten. In mijn jonge jaren moest je het vooral zelf uitzoeken. Je ging geblinddoekt het mijnenveld in."

'Expertisecentrum Euthanasie is natuurlijk een raar clubje.'

Verdrietig

Hij heeft inmiddels zo'n zeventig verzoeken kunnen inwilligen. Wat nooit went: trajecten met moeders met jonge kinderen. "Dat zijn nare sterfbedden, intens verdrietig, daar moet ik er niet te veel van hebben. Een goede dood hangt samen met het tijdstip waarop iemand sterft. Als je kinderen op hun voeten zijn geland en het redelijk redden, heb je niet te klagen. Als dat ook nog voor je kleinkinderen geldt moet je helemaal je mond houden. De dood is een slecht arrangement, maar wat doe je eraan?"

Column

Leef mee met Willeke Stadtman, arts bij Expertisecentrum Euthanasie.

De vlucht voorwaarts

Het was de derde keer dat ik een spoedcasus aannam. Spoed betekent dat de euthanasie in principe binnen twee weken wordt uitgevoerd. Dennis was vijfentwintig en terminaal: botkanker met uitzaaiingen in de longen. Drie dagen na zijn aanmelding stonden verpleegkundige Rob en ik in een kleine schaars ingerichte flat met een megagroot televisiescherm, een ziekenhuisbed en een bed voor vriendin Laura. Dennis zat op de grote hoekbank, benauwd, bleek, zuurstofslangetje.

De verhoudingen waren meteen duidelijk: wij waren een hinderlijke onderbreking van een dag waar Dennis alles uit wilde halen. Hij sprak in staccato zinnen. Hij moest trouwens zo weg, een hondje halen. Dat was leuk voor zijn broertje, voor als hij dood was. "Alles wat ik nalaat is voor Jeffrey, hij blijft hier wonen." Zijn moeder was een "...wijf". Hij wilde niet dood, hij wilde het geregeld hebben. De dood kon rekenen op achteloze minachting. Voort wilde hij, leuke dingen doen, vissen met Jeffrey, aan auto's sleutelen.

Vijf dagen later zijn we er weer. Dennis is erg benauwd en kaal, Laura heeft hem geschoren. Ze gaan een lang weekend naar de Ardennen, het zwarte hondje mag mee. Gisteren heeft hij een nieuwe scooter gekocht, zelf opgehaald, veertig kilometer zonder jas was best koud.

Over de risico's van de trip viel niet te praten. Laura huilt. Dennis zal bellen als het niet meer gaat. Snel handelen kan, SCEN-arts, apotheek, alles is geregeld. Dennis belt niet. Dus belt Rob. Dennis is oké, hij zit met een morfinepomp op de scooter.

Alles is explosief, de sfeer, de sigaret en de tank.

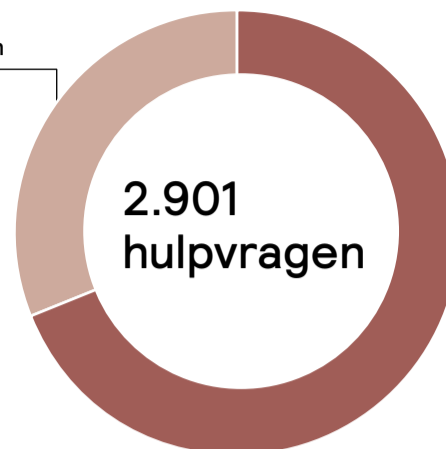
Zondag, drie weken later; Dennis wil morgen euthanasie. Vraagt niet of het kan. Als we die maandag binnenkomen struikelen we bijna over de lege zuurstoftanks. De kamer zit stampvol. Drie mannen van zijn werk, zijn moeder, broer en vriendin. Niemand draagt een mondkapje, dat kan ook niet als je rookt. Dennis wil nog een sigaret, en een volle zuurstoftank. Hij is halwege de bank en het bed. Rob sluit hem aan. Dennis leunt op de volle tank. Alles is explosief, de sfeer, de sigaret en de tank. Liggend op het bed wenst hij iedereen veel plezier in het leven. Moeder is een decorstuk, de Marokkaanse collega huilt als de vader van voetballer Nouri. Buiten kijken Rob en ik elkaar beduusd aan. Zo voelt het om een instrument te zijn.

11 hulpvragen per werkdag

(Ingewilligde) hulpvragen ten opzichte van het totaal aantal hulpvragen in 2020

899

Ingewilligde hulpvragen

Bron: Expertisecentrum Euthanasie

Standpunt Expertisecentrum Euthanasie

De Coöperatie Laatste Wil (CLW) heeft op 8 april 2021 een juridische procedure tegen de Nederlandse staat aangespannen, wegens belemmering van het zelfbeschikkingsrecht.

Hoe staat het expertisecentrum tegenover deze procedure?

Expertisecentrum Euthanasie is, net als een ziekenhuis, een medische zorginstelling. De medewerkers houden zich bezig met de uitvoering van de Wet toetsing levensbeëindiging op verzoek en hulp bij zelfdoding (Wtl), niet met wetswijzigingen. In de praktijk ziet het expertisecentrum wel aanmeldingen waarop 'voltooid leven' als reden van het verzoek wordt vermeld, waar sprake blijkt van een opeenstapeling van medische ouderdomsaandoeningen. Stapeling kan binnen de kaders van de Wtl passen. De bodemprocedure die CWL is begonnen, duurt vele jaren. Voor patiënten met een actueel euthanasieverzoek verandert er niks.

Vraag & Antwoord

Kan iedereen zich bij Expertisecentrum Euthanasie aanmelden?

De eerste stap is uw eigen arts om euthanasie vragen. Pas als die niet aan uw wens kan voldoen, kunt u zich tot het expertisecentrum wenden. Expertisecentrum Euthanasie helpt alleen mensen die eerst bij hun behandelend arts een euthanasieverzoek hebben ingediend.

Hebt u dat gedaan en kan of wil uw arts niet aan uw verzoek voldoen, dan kunt u via www.expertisecentrum euthanasie.nl een aanmeldingsformulier invullen of contact opnemen via 070 352 41 41 (maandag t/m vrijdag van 09.00 tot 13.00 uur).

Moet er altijd een medische grondslag zijn voor euthanasie?

Voor euthanasie is een medische grondslag, lichamelijk of psychisch, noodzakelijk. Ook problemen die door ouderdom worden veroorzaakt en op zichzelf niet levensbedreigend zijn kunnen gezamenlijk een medische grondslag vormen. De zogenaamde 'stapeling van ouderdomsaandoeningen'. We denken dan aan toenemende visusbeperkingen, gehoorklachten, motorische problemen en incontinentieklachten;

medische aandoeningen die de kwaliteit van leven ernstig verminderen en waarvoor geen behandeling is. Vorig jaar ontving Expertisecentrum Euthanasie 380 verzoeken van patiënten met een opeenstapeling van ouderdomsaandoeningen. Op basis van de Wet toetsing levensbeëindiging op verzoek en hulp bij zelfdoding (Wtl) konden hiervan 115 verzoeken worden ingewilligd.

Heeft u ook een vraag voor Expertisecentrum Euthanasie?

Mail vrienden@expertisecentrum euthanasie.nl.

U krijgt altijd persoonlijk antwoord en mogelijk staat uw vraag de volgende keer (geanonimiseerd) in deze rubriek.

Jacob Kohnstamm

Begin dit jaar nam Jacob Kohnstamm (71) afscheid als coördinerend voorzitter van de Regionale Toetsingscommissies Euthanasie. Hoe kijkt hij naar de Wet toetsing levensbeëindiging op verzoek en hulp bij zelfdoding (Wtl)?

“Bij de totstandkoming van de wet werd steeds benadrukt dat euthanasie geen normaal medisch handelen is, hoewel het wel handelen betreft van een medicus. We zijn inmiddels twintig jaar verder. Euthanasie is voor grote delen van de bevolking en voor veel artsen onder omstandigheden aanvaardbaar en daarmee medisch handelen geworden. De discussie over de toelaatbaarheid van euthanasie in het geval van somatische aandoeningen – zoals onbehandelbare kanker, hart- en vaatziekten, ALS en Parkinson – vindt bijna niet meer plaats. De discussie in de samenleving, en dus ook onder artsen, concentreert zich op euthanasie op grond van een psychische aandoening, euthanasie op grond van vergevorderde dementie en op de vraag of, en zo ja waar, de grens getrokken dient te worden tussen stapeling van medische ouderdomsaandoeningen enerzijds en voltooid leven zonder dat daar een medische aandoening aan ten grondslag ligt anderzijds. Wie weet zou euthanasie op den duur – op de lange duur! – net als dat bij het handelen van artsen in het kader van palliatieve sedatie het geval is, binnen het medisch recht geregeld kunnen worden en niet meer in directe relatie tot het strafrecht. Want wat is het verschil tussen medisch handelen ter bestrijding van ondraaglijk lijden dat – zij het bij een levensverwachting van twee weken – als *collateral damage* tot gevolg heeft dat de patiënt komt te overlijden en het medisch levensbeëindigende handelen ter bestrijding van ondraaglijk lijden? Over die vraag ga ik mij, nu ik pensionado ben, nog eens buigen.”

Opgevangen

‘Ik begrijp nu dat het leven oneindig zwaar kan zijn.’

Patrick Lodiers
Programmamaker ‘Leven voor de dood’

‘Sta je patiënt bij, ook als je er persoonlijk niet achter staat.’

Jeannette Croonen
Stichting Euthanasie in de Psychiatrie (SEP)

‘Als het maatschappelijk gevoel zich zo ontwikkelt dat een meerderheid vindt dat je altijd hulp moet kunnen krijgen bij een stervenswens, wordt het wel erg moeilijk voor de christelijke partijen om dat te blijven tegenhouden.’

Ferry Mingelen
Politiek leider

‘Ik heb nog nooit op een plek gewerkt waar de mensen zo betrokken zijn bij de patiënt, de mens echt zien.’

Sonja Kersten
Bestuurder Expertisecentrum Euthanasie

Jeannine Salvino is een van de zestien consultants van Expertisecentrum Euthanasie. Foto: Martijn Beekman

‘De consulent is onmisbaar in de huidige euthanasiepraktijk.’

Met steun van de stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie introduceerde het expertisecentrum in 2015 de consulent euthanasie. Manager Consultatie & Opleiding Petra Keijnemans stond aan de wieg van dit aanbod van advies en begeleiding.

Het euthanasietraject met een patiënt met ernstige COPD zette haar aan het denken. “Zijn huisarts was bij alle gesprekken nauw betrokken geweest en op de dag van de euthanasie was hij ook aanwezig. Een jonge dokter die zich ontfermde over het leed van zijn patiënt, hem wilde steunen in zijn verzoek, maar het niet zelf wilde oppakken. Na de euthanasie raakte ik met hem aan de praat. Waarom had hij het verzoek, dat overduidelijk aan alle wettelijke eisen voldeed, naar het expertisecentrum doorverwezen? De huisarts gaf aan geen ervaring te hebben met euthanasie en dat hij het lastig vond, ook omdat hij er alleen voor stond. Ik vroeg of hij het verzoek zou hebben opgepakt als hij begeleiding had gekregen. Toen hij bevestigend antwoordde, gingen er in mijn hoofd allerlei belletjes rinkelen: deze taak konden wij niet laten liggen.”

“Hoe mooi zou het zijn als wij vanuit Expertisecentrum Euthanasie artsen ondersteuning konden geven? Het euthanasieverzoek zou daarmee vaker bij de behandelaar kunnen blijven, binnen de vertrouwde relatie van arts en patiënt.”

Foto: Martijn Beekman

Petra Keijnemans:

‘Het zijn vaak intensieve trajecten, maar ontzettend waardevol.’

Onmisbaar

Zes jaar later is de consulent een vaste dienst van Expertisecentrum Euthanasie. Artsen weten het expertisecentrum steeds beter te vinden voor steun en begeleiding.

“We adverteren in medische vak-tijdschriften en tijdens het eerste contact met de huisarts wordt ook altijd gevraagd of de arts bereid is om het verzoek zelf op te pakken, eventueel met hulp van een consulent.”

Die aanpak werkt. Vorig jaar begeleidden de consultants 309 artsen; in 2019 waren dat er nog 196. Keijnemans: “Onlangs gaf een arts aan zo blij te zijn geweest met de ondersteuning die hem was geboden. Hij zei: ‘De consulent is onmisbaar in de huidige euthanasiepraktijk’. Dat is toch wel het mooiste compliment dat we kunnen krijgen!” Artsen voelen zich gesteund en de patiënt hoeft zich niet tot onbekenden te richten met zijn intieme verzoek. “We merken dat artsen ook steeds meer complexere verzoeken durven op te pakken met hulp van de consulent. Het zijn vaak intensieve trajecten, maar ontzettend waardevol.” Er werken inmiddels zestien consultants bij het expertisecentrum; acht artsen en acht verpleegkundigen. De dienst wordt volledig gefinancierd door de stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie.

Foto: Martijn Beekman

Ridder Steven

Sinds zijn afscheid op 14 april 2021 gaat Steven Pleiter, voormalig bestuurder van Expertisecentrum Euthanasie als Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw door het leven – een van de oudste en hoogste civiele orden.

De Zwolse locoburgemeester René de Heer roemde Pleiters “visie, moreel kompas en doortastende aanpak, waardoor hij Expertisecentrum Euthanasie heeft weten te maken tot wat het nu is: een (inter)nationaal erkend instituut”.

Hans de Haan, penningmeester VvEE:

‘Wat mijn zusje heeft meegemaakt, mag niemand overkomen.’

De Stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie (VvEE) wordt bestuurd door vrijwilligers, onder wie Hans de Haan (68). Na een tragische gebeurtenis in zijn familie werd hij vriend én penningmeester.

“Mijn jongste zus Marijke kreeg in december 2013 een ernstig herseninfarct. Na zes maanden intensief revalideren mocht ze naar huis: halfzijdig verlamd en met volledige afasie, waardoor ze niet meer kon praten. Zo wilde ze niet leven, besloot ze. Met de huisarts werd de datum voor de euthanasie afgesproken, 10 juni 2014, en ze nam afscheid van familie en vrienden. Toen puntje bij paaltje kwam trok de dokter zich terug. Bij nader inzien was hij toch niet overtuigd dat er geen sprake van een depressie was, zei hij. De euthanasie ging niet door en twee dagen later stopte Marijke met eten en drinken. Na tien dagen overleed ze.”

Foto: Martijn Beekman

‘Toen puntje bij paaltje kwam trok de dokter zich terug.’

De gebeurtenis was voor Hans de Haan, fiscalist en voormalig universitair docent belastingrecht, aanleiding om vriend te worden van Expertisecentrum Euthanasie.

“Ik ben er zelf totaal niet mee bezig, euthanasie is voor mij niet vanzelfsprekend, maar ik vind dat euthanasiezorg voor iedereen toegankelijk moet zijn. Wat mijn zusje heeft meegemaakt, mag niemand overkomen.”

Sinds 2018 is hij penningmeester van de stichting Vrienden voor Expertisecentrum Euthanasie. “Met veel genoegen. Het is interessant en dankbaar werk. De projecten die we financieren leveren duidelijk resultaat op.” Zorgen zijn er ook. De financiële situatie van de stichting is weliswaar gezond, maar het aantal vrienden neemt af. “Het afgelopen jaar zijn 864 vrienden overleden, vermoedelijk ook door corona. Vrienden zijn nodig voor de continuïteit van de stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie, en dus voor het expertisecentrum.”

Helpt u ons om nieuwe vrienden te vinden? Vertel uw vrienden, familie en kennissen over ons werk.

Tip van de penningmeester

Met een periodieke gift is uw donatie aan de stichting VvEE volledig aftrekbaar, zonder dat er sprake is van een niet aftrekbare drempel. Uw gift moet een looptijd hebben van ten minste vijf jaar; u mag zelf weten of u uw jaarlijkse gift in één keer of in meer keren betaalt en er geldt geen minimumbedrag. Ook als u jaarlijks vijftientig euro overmaakt kunt u profiteren van de fiscale voordelen van een periodieke gift.

Heeft u een vraag over doneren? Hans de Haan beantwoordt u graag. Stuur een e-mail naar vrienden@expertisecentrum euthanasie.nl.

Vrienden voor het leven

Met uw hulp kan Expertisecentrum Euthanasie:

- De continuïteit van euthanasiezorg garanderen
- Interne ontwikkelingen van Expertisecentrum Euthanasie ondersteunen
- (Huis)artsen begeleiden bij euthanasietrajecten
- Nascholing voor (huis)artsen aanbieden
- Wetenschappelijk onderzoek doen
- Voortdurend werken aan maximale zorgvuldigheid
- Kennis over euthanasie en levenseinde bij vrienden versterken

Als vriend ontvangt u uitnodigingen voor vriendenbijeenkomsten en webinars met actuele thema's. Ook krijgt u drie keer per jaar de nieuwsbrief *Vrienden voor het Leven* toegestuurd, met nieuws en informatie over onze euthanasiezorg en ontwikkelingen van Expertisecentrum Euthanasie.

Ja, ik word vriend.

Ik steun Expertisecentrum Euthanasie met

€ 10,- € 25,- € 50,-

een ander bedrag namelijk: € _____

Per maand Per kwartaal Per half jaar Per jaar

Mijn gegevens

de heer mevrouw

Voorletters _____

Achternaam _____

Adres _____

Postcode _____

Woonplaats _____

Telefoon _____

E-mail _____

Geboortedatum _____

Ja, ik ontvang graag drie keer per jaar de vriendennieuwsbrief met nieuws en informatie over het werk van Expertisecentrum Euthanasie.

via de post digitaal (s.v.p. aanvinken)

Ik machtig de stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie om bovengenoemd bedrag af te schrijven van mijn bankrekening.

Bank _____

Rekeningnummer (IBAN) _____

Datum _____

Handtekening _____

Door ondertekening van dit formulier geeft u toestemming aan de stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven en aan uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van de stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie. U ontvangt een schriftelijke bevestiging. Dit formulier kunt u ook in een gesloten envelop verzenden; ook dan is een postzegel niet nodig. Wij vinden uw privacy belangrijk. Meer informatie leest u hierover op expertisecentrum euthanasie.nl/privacyverklaring.

Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie

Antwoordnummer 286

1800 VB Alkmaar

Vrienden enthousiast over webinars

‘Hartstikke interessant.’

De coronamaatregelen dwongen de stichting VvEE vorig jaar tot het schrappen van fysieke vriendenbijeenkomsten. In plaats daarvan hebben we digitale bijeenkomsten georganiseerd.

Beide webinars, met de thema's dementie en stapeling van ouderdomsaandoeningen, werden volop bekeken en positief beoordeeld. “Niets dan lof voor de presentatie en organisatie!” “Hartstikke interessant.” En: “Ik zou niet op een bijeenkomst komen omdat die zelden in mijn omgeving zijn en was dus heel blij met deze techniek”.

Heeft u een webinar gemist? Geen nood; u kunt de uitzendingen terugkijken via de website expertisecentrum euthanasie.nl/vrienden.

Het eerstvolgende webinar vindt plaats in het najaar en heeft als thema psychiatrie. Vrienden ontvangen bijtijds een uitnodiging. Heeft u uw mailadres al doorgegeven via vrienden@expertisecentrum euthanasie.nl? Zodra het weer veilig kan, organiseren we ook weer fysieke vriendenbijeenkomsten.

Colofon

No. 8, zomer 2021

‘Vrienden voor het leven’ is een uitgave van de stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie. De nieuwsbrief verschijnt drie keer per jaar (papier en digitaal). Donateurs ontvangen de nieuwsbrief gratis.

Stichting Vrienden van Expertisecentrum Euthanasie (VvEE)
Antwoordnummer 286, 1800 VB Alkmaar
070 891 26 21 (ma t/m vrij van 8.30 tot 17.00 uur)
vrienden@expertisecentrum euthanasie.nl
expertisecentrum euthanasie.nl/vrienden

Redactie Elke Swart
Aan dit nummer werkten mee:
Willeke Stadtman
Fotografie Martijn Beekman, Peter Boer
Vormgeving Studio Het Mes
Drukwerk en verzending MEO

Copyright
Teksten uit deze nieuwsbrief mogen uitsluitend na schriftelijke toestemming van de redactie worden overgenomen.